

КЛОШАРСКА ПЕСНА НА ПОЕТОТ

На мојата сакана С.

Струполен паднав и лежам под ѕидините на градот
и не можам ни чекор напред нити пак назад да сторам.
Ѕидините дишат со животот на мојот разурнат дом,
а мојата небиднина извалкана од врвиците на рајот и на адот
однадеж ме удира и заслепува како некој штотуку пробуден гром.
Како да станам и да се борам? Треба да станам и да се борам...

Станав ли, не ли? - Не знам. Но знам како се раздениво градот
на проклетите поети.

Беше тоа час и време на еден долго смируван и скротуван ѕвер,
клошарски што лунса низ пространите чекални и сали
и ги бара и собира последните отпушоци како реликвии стари
за кои може единствено и искрено да се жали
овде или во кој и да е Салпетриер на светот.

Љубов моја, мое од најчиста роса исковано име,
ти секој ден доаѓаш да ја смируваш својата неодминлива болка
додека сета утроба и целото тело ко пожар на океанот ти гори,
земи ме, мила, изведи ме,
изведи ме под својата широка и смирувачка стреа,
изведи ја оваа птица низ леглата на пожарите,
низ леглата на пожарите од кои зеленило пука
и едно чудесно дрво разлистува и расне и живот од небиднина^{IV} смука.
Изведи ме низ леглата на пожарите
да ми испукаат дамарите,
а јас во твојот преграб да се распрснувам како црн балон смеа,
и животот во овој град полека да ми се гаси
за живот на она дрво небиднината што ќе го спаси.

Париз, февруари 1978 година

Болница Салпетриер